

LIBRIS

We know
books

R A C H E L
G I L L I G

DOUĂ
COROANE
ÎNLĂNȚUITE

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

STORIA
BOOKS

Prolog

Elspeth

Întunericul părea nemărginit – fără început, fără sfârșit. Pluteam pe un val de apă sărată. Deasupra mea, cerul nopții se înnegrise, cu luna și stelele ascunse de nori denși, încărcăți cu apă, care nu se retrăgeau nicidecum.

Împinsă dintr-o parte în alta, nu simțeam defel durere. Fiecare mușchi îmi era relaxat, iar mintea, liniștită. Nu știam unde mi se sfârșește corpul și unde începe apa. M-am predat cu totul întunericului, pierdută în fața undelor de flux și reflux și a freamătului apei învăluitoare.

Nimic nu marca trecerea timpului. Dacă exista un soare, razele sale nu mă atingeau la revărsatul zorilor. Am plutit minute, ore și zile în șir pe un val al neantului, cu un singur gând rămas în mintea altminteri goală.

Eliberează-mă!

Și mai mult timp s-a scurs, însă gândul a persistat.
Eliberează-mă!

Eram întreagă, înghițită de alinarea apei. Lipsită de durere, de amintiri, de teamă, de speranță. Eram una cu întunericul, iar împreună ne-am lăsat călăuziți de val, purtați lin spre un

țărnm pe care nici nu-l vedeam, nici nu-l auzeam. Totul era apă – totul era sare.

Însă gândul tot nu mi-a dat pace. *Eliberează-mă!*

Când am testat cuvintele cu voce tare, glasul meu imita perfect sunetul hârtiei sfâșiate.

— Eliberează-mă! am repetat încontinuu, apa sărată umplându-mi gura. Eliberează-mă!

Minute. Ore. Zile. *Eliberează-mă!*

Apoi, din neant, a apărut o plajă întinsă, iar pe nisipul negru s-a mișcat ceva. Am clipit de câteva ori, cu ochii încetoșați de o peliculă de sare.

Pe țărmul închis la culoare, chiar dincolo de locul în care se spârgeau valurile, stătea un bărbat într-o armură de aur – care mă privea.

Valul m-a dus din ce în ce mai aproape. Bărbatul era în vârstă și-și purta armura grea fără să se clatine, cu puterea adânc înrădăcinată ca un copac străvechi.

Am încercat să-l strig, dar nu știam decât acel cuvânt.

— Eliberează-mă! am țipat.

Am devenit conștientă de rochia mea de lână, de faldurile grele. Veșmântul mă trăgea în jos și am dispărut sub suprafața apei, cu vorbele brusc curmate.

— Elibe...

Măinile îi erau reci când m-a tras din apă.

M-a întins pe nisipul negru. Când a încercat să mă ridice, picioarele mi s-au clătinat ca ale unei căprioare nou-născute.

Chipul lui nu-mi era cunoscut, dar el îl cunoștea pe al meu.

— Elspeth Spindle, a spus el încet, iar ochii lui – atât de stranii și galbeni – m-au subjugat. Te-am tot așteptat.

PARTEA I

Sângele vărsat

Capitolul 1

Ravyn

Mâinile lui Ravyn sângerau. Nu a observat până când nu a văzut picăturile căzând. Cu trei bătaii pe marginea de catifea violet a Oglinzii, una dintre Cărțile Providenței, Ravyn se înlăturase din țesătura lumii. Era complet invizibil. Cu degetele, cu podul palmelor săpa în pământul întărit de sub camera străveche de la marginea dumbrăvii.

Nu prea conta. Ce importanță mai avea o nouă tăietură sau o altă cicatrice? Mâinile lui Ravyn erau doar unelte boante. Nu aparțineau unui gentilom, ci unui veritabil oștean – era căpitanul Destrierilor. Un tâlhar.

Un trădător.

Prin fereastra camerei s-a infiltrat ceața. S-a strecurat prin crăpăturile tavanului putrezit, sarea zgâriindu-i ochii lui Ravyn. Un avertisment, poate, că obiectul pentru care săpa la baza lespezii înalte și late nu dorea să fie găsit.

Căpitanul a ignorat ceața. Și el era plămădit din sare. Din transpirație, sânge și magie. Chiar și așa, mâinile lui bătătoare nu se puteau măsura cu pământul din încăpere. Solul era necruțător, întărit de timp, îi rupea unghiile și îi deschidea

rânile subțiri de pe palme. Însă a continuat să sape, învăluit în răcoarea Cărții Oglinzii, în timp ce camera în care se jucase atât de des în copilărie se transforma în fața ochilor lui în ceva grotesc – un lăcaș al folclorului, al morții.

Al monștrilor.

Se trezise cu câteva ore în urmă dintr-un somn întrerupt de convulsii zguduitoare și bântuit de amintirea unei priviri galbene pătrunzătoare, vocea lui Elspeth Spindle părând o disonanță răsunătoare în mintea lui.

Castelul a fost al lui – cel aflat în ruină, îi spusese ea, cu ochii de nuanța cărbunelui înlăcrimați în timp ce vorbea despre Regele Păstor, vocea din mintea ei. E îngropat sub lespedeă din încăperea aflată pe proprietatea Castelului Yew.

Ravyn se dăduse imediat jos din pat și călărise de la Stone ca un spectru în vânt, pentru a ajunge până la cameră. Își dorea cu nerăbdare – cu disperare – să afle adevărul. Pentru că nimic nu părea real. Regele Păstor, cu ochi galbeni și cu o voce vicleană, sinistră, prins în mintea unei fecioare. Regele Păstor, care a promis că îi va ajuta să găsească îndată Cartea pierdută a Arinilor Îngemănați.

Regele Păstor, mort de cinci sute de ani.

Moartea nu reprezenta un mister pentru Ravyn – o mână-ise ca pe o armă. Urmărise cum lumina se stinge din ochii bărbaților. Auzise ultimele răsuflări gâfâite. De cealaltă parte a vălului nu se aflau decât fantome, nu exista viață după moarte. Pentru niciun om, pungaș sau tâlhar – nici măcar pentru Regele Păstor.

Și totuși...

Nu tot solul era dur. O parte era răscolit, ușor de înlăturat. Cineva fusese aici înaintea lui – recent. Elspeth, poate, în căutare de răspunsuri, la fel ca el. Aici, la baza lepezii, ascunsă la vreo zece centimetri sub pământul întărit, era gravat ceva. Un singur cuvânt devenit indescifrabil odată cu trecerea timpului. O piatră funerară.

Ravyn a continuat să sape. Când i s-a rupt unghia și a lovit cu vârful înroșit al degetului ceva ascuțit, a înjurat și s-a dat înapoi. Trupul îi era invizibil, însă nu și sângele. Se prelingea, de un roșu-purpuriu, vizibil în momentul în care i-a alunecat de pe mână și s-a împrăștiat peste groapa pe care o săpase; însetat, pământul tânjea după lichidul rubiniu.

Ceva era dosit în sol. Și aștepta. Când Ravyn a atins obiectul, a descoperit că acesta era mai ascuțit decât lespedeă, mai rece decât pământul.

Oțel.

Cu inima în gât, a săpat până când a dezgropat o sabie îndoită, acoperită cu murdărie. Dar calitatea armei era evidentă – din oțel forjat, cu un mâner minuțios meșterit, prea bogat ornamentată ca să aparțină unui soldat.

A întins mâna spre lamă, sarea din aer înțepându-i plămânilor în vreme ce respira scurt și febril. Însă înainte ca Ravyn să poată scoate sabia, a întrezărit ce era îngropat sub armă.

Odihnindu-se în pace, netulburat de secole. Un obiect pal, noduros. Uman. Scheletic.

O coloană vertebrală.

Mușchii căpitanului s-au încordat. Gura i s-a uscat, iar greața i-a urcat din stomac până în gât. Sângele continua să-i picure din mână. Și cu fiecare picătură oferită, dobânda frânturilor tăioase ale unei realități tot mai clare: Blunderul era plin de magie. O magie minunată, cumplită. Găsise cadavrul Regelui Păstor. Era cu adevărat mort.

Dar sufletul lui dăinuia, îngropat adânc în Elspeth Spindle, singura femeie pe care Ravyn o iubise vreodată.

S-a năpustit afară din încăpere, luând cu el sabia.

Cu spatele încovoiat sub tisa de afară, căpitanul a tușit, împotrivindu-se senzației copleșitoare de greață. Bătrânul arbore avea ramurile neîngrijite, însă coronamentul era îndeajuns de des pentru a împiedica ploaia de dimineață să-i

picure pe frunte. A rămas aplecat pentru o vreme, conștient că bătăile inimii lui refuzau să se domolească.

— Ce te-a motivat să sapi, corbule*?

Ravyn s-a răsucit, cu mânerul de fildeș al pumnalului în mână. Dar era singur. Dumbra era pustie, o întindere de iarbă uscată, și nu vedea pe nimeni de-a lungul potecii înguste care ducea înapoi la Castelul Yew.

Vocea a strigat din nou, mai tare decât înainte.

— M-ai auzit, pasăre?

În tăcere, deasupra capului căpitanului, cu picioarele atârând peste marginea crengii străvechi, stătea cocoțată o fată. Era mică, mai mică decât fratele lui, Emory, o fetiță de cel mult doisprezece ani, a bănuț Ravyn. Părul închis la culoare îi cădea în împletituri peste umeri, câteva bucle desprinse încadrându-i fața. Purta o pelerină din lână gri, nevopsită, cu tivul gulerului minuțios brodat. Ravyn a căutat blazonul familiei, dar nu exista niciunul.

Nu a recunoscut-o. Cu siguranță și-ar aminti un chip atât de izbitor, un nas atât de distinctiv. Niște ochi atât de strălucitori și de galbeni.

Galbeni.

— Cine ești? a întrebat-o căpitanul, cu o voce atât de răgușită, încât îi zgâria gâtul.

Copila îl privea cu ochii ei galbeni, înclinând capul într-o parte.

— Sunt Tilly.

— Ce faci aici, Tilly?

— Ce am făcut dintotdeauna.

Pentru un moment, i-a adus aminte de Jespyr în copilărie.

— Aștept.

Ploaia se transformase într-o aversă, purtată de un vânt

* Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea fonetică dintre *raven* (corb) și *Ravyn*, numele personajului (n.t.).

puternic. Picăturile atacau din lateral chipul lui Ravyn, iar vijelia i-a prins gluga, smulgându-i-o de pe frunte. Căpitanul a ridicat o mână pentru a-și feri ochii de apa înțepătoare.

Dar fata din copac a rămas nemișcată, deși ramura de sub ea tremura și frunzele tisei șuierau în vânt. Nu i s-au clătinat nici pelerina, nici vreo șuviță de păr. Apa și vântul păreau să treacă prin ea, de parcă ar fi fost creată din ceață și fum.

Din nimic.

Abia atunci și-a amintit Ravyn că încă folosea Oglinda.

Acesta fusese țelul lui, motivul pentru care renunțase la somn și călătorise până la cameră. Săpase cu degete boante, vărsase sânge peste oase, găsisse cadavrul Regelui Păstor. Dar Cartea Oglinzii deținea răspunsurile pe care le căuta cu adevărat.

Mai folosise de o mie de ori Oglinda pentru a fi invizibil, însă avusese întotdeauna grijă să nu o facă vreme îndelungată. Nu a vrut să sufere efectele negative ale Cărții: să vadă dincolo de vâl într-o lume a spiritelor. Nu și-a propus niciodată să vorbească unei fantome.

Până acum.

Ravyn și-a dres glasul. Nu știa nimic despre spirite sau despre temperamentele lor. Erau așa cum au fost când trăiau? Sau viața de apoi... le refăcuse?

A ridicat vocea ca să fie auzit peste vânt.

— Ce aștepti, Tilly?

Ochii fetei s-au îndreptat spre sabia din mâna lui, apoi s-au întors spre cameră.

— Îl cunoști pe bărbatul care este îngropat acolo? a întrebat-o căpitanul, iar ea a râs.

— La fel de bine pe cât cunosc această dumbravă, pasăre, a spus fata cu glas tăios. La fel de bine pe cât cunosc acest copac și toate fețele care au stat sub arbore.

Și-a răsucit degetul într-un ochi din împletitura cozii.

— Presupun că ai auzit despre el, a continuat, cu buzele curbate într-un zâmbet. E un bărbat straniu, acest tată al meu. Atent. Înțelept. Bun.

Ravyn a simțit cum plămâinii i se golesc de aer.

— Regele Păstor este tatăl tău?

Surâsul fetei s-a estompat, ochii ei galbeni se uitau acum în gol.

— Nu i-au oferit o înmormântare demnă de un rege. Poate că din acest motiv el nu...

Privirea i-a revenit asupra căpitanului.

— Nu l-ai văzut cu Cartea Oglinzii, nu-i așa? A promis că ne va găsi când va trece prin vâl. Dar nu a venit.

— Sunteți mai mulți?

Fata s-a întors, cercetând cu ochii pădurea întinsă de cealaltă parte a dumbrăvii.

— Mama este acolo, pe undeva. Nu mai vine la fel de des ca înainte. Ilyc și Afton zăbovesc lângă ansamblul statuar. Fenly și Lenor rămân în preajma castelului tău. Iar Bennett, a reluat, încruntându-se, este adesea în altă parte. Nu a murit aici, ca noi.

A murit. Lui Ravyn i s-au încordat mușchii gâtului.

— Ei sunt... familia ta? Familia Regelui Păstor?

— Îl așteptăm, a spus ea, încrucișându-și brațele peste piept. Pe tata.

— De ce nu se întoarce?

Fata nu a răspuns și, de data asta, privirea i-a fugit dincolo de dumbravă, spre ruine.

— Mi s-a părut că îi aud vocea, a șoptit ea. Se înserase. Eram singură, aici, în copacul meu preferat.

Ochii i-au săgetat spre Ravyn.

— Te-am văzut, corbule. Ai venit așa cum o faci de fiecare dată, în pelerina ta neagră, cu ochii tăi cenușii vicleni, cu chi-

pul golit de emoții, ca o mască. Numai că, de data asta, nu erai singur. Cu tine a venit o femeie. O femeie neobișnuită, cu ochi strălucitori, galbeni cu reflexe aurii, ca ai mei. Ca ai tatei.

Un sentiment rău prevestitor l-a cutremurat pe Ravyn până-n măduva oaselor.

— V-am urmărit pe amândoi cum plecați, dar fecioara s-a întors.

Tilly a ridicat un deget, arătând spre fereastra camerei.

— S-a dus înăuntru. Atunci le-am auzit: cântecele pe care tatăl meu obișnuia să le fredoneze ori de câte ori își scria cartea. Dar, când am intrat, el nu era acolo. În schimb, am văzut-o pe femeie răscolind cu mâinile pământul aflat deasupra mormântului tatei; ea era cea care fredona.

— Elspeth, a șoptit Ravyn, numele furând ceva din el. Numele ei este Elspeth.

Fata nu părea să-l audă.

— De două ori, fecioara a venit și a săpat la piatra lui de mormânt. A rătăcit prin dumbravă, a cutreierat ruinele. Dar la ivirea zorilor, a adăugat, cu buzele strânse, ochii ei galbeni au căpătat nuanța cărbunelui. Așa că am revenit aici, la mormântul lui. Ca să văd. Să aștept.

Ravyn a tăcut, mintea lui căutând răspunsuri pe care nu le avea. Și-a adus aminte de noaptea în care o adusesese pe Elspeth până la cameră. Încă îi simțea obrazul în palma lui, încă îi persista în nări parfumul subtil al părului ei. O sărutase pătimaș, iar ea l-a sărutat la fel. Fiecare parte din el dorise fiecare parte din ea.

Însă ea se retrăsese brusc din brațele lui, cu ochii mari, cu vocea șovăitoare. O înspăimântase ceva din încăperea. În acel moment, Ravyn fusese sigur că se temea de el, dar acum știa că altceva o îngrozise – ceva mai puternic decât el –, ceva pe care Elspeth îl purta mereu cu ea.

Și-a ațintit din nou privirea spre fata din tisă.

— Ce i s-a întâmplat tatălui tău?

Tilly nu a răspuns. Ravyn a încercat din nou.

— Cum a murit?

Fata s-a uitat în altă parte, iar degetele i-au alunecat hipnotic pe ramura de tisă, într-un ritm silențios.

— Nu știi. Pe mine m-au prins prima, a spus cu o voce mai domoală. Am trecut prin vâl înaintea tatei și a fraților mei.

Nu răcoarea Oglinzii l-a înfiorat. Ci altceva – o întrebare ascunsă într-un cotlon întunecat al minții, la care știa deja răspunsul.

— Cine te-a ucis?

Ochii aceia galbeni au scăpărat și s-au fixat asupra căpitanului.

— Îi cunoști numele, a spus cu o voce dintr-odată joasă, o șoaptă adâncă și hârșăită. Rowan.

În mintea lui Ravyn au răsărit îndată mai multe lucruri și persoane. Blazonul regelui. Steagul unchiului său, scorușul-de-munte neclintit. Cartea roșie a Secerii, ochii verzi. Vânători, brute.

Familie.

Mâinile sângerânde ale căpitanului tremurau.

— L-am așteptat mult timp pe tata, a zis Tilly, care și-a ridicat privirea, de parcă ar fi vorbit acum doar cu tisa.

Vocea i-a devenit mai fermă, degetele i s-au îndoit ca niște gheare în poală.

— Vom continua să așteptăm, până când își va săvârși menirea.

Lui Ravyn i-a alunecat un fior în sus pe gât. S-a gândit la creatura din trupul lui Elspeth Spindle – la ochi galbeni, la cuvinte înșelătoare și ademenitoare rostite în temniță. O promisiune de a ajuta la găsirea Cărții pierdute a Arinilor Îngemănați.

Dar căpitanul știa prea bine cum stăteau de fapt lucrurile. Orice promisiune venea cu un preț. Regatul Blunder era un țărâm al magiei, cu trocuri și învoieli.

— Ce vrea Regele Păstor? a întrebato pe fata-spirit. Ce speră să obțină?

— Echilibru, a răspuns ea, cu capul înclinat într-o parte ca o pasăre de pradă. Să îndrepte greșeli cumplite. Să elibereze Blunderul de sub domnia neamului Rowan.

Și-a mijit ochii galbeni, plini de malițiozitate și hotărâre.

— Să ia ce i se datorează.

Capitolul 2

Elm

Prințul a călărit mai repede decât ceilalți doi Destrieri. De îndată ce a descălecat la vechea casă de cărămidă, Elm Rowan a fost izbit de cât de neclintită părea lumea când nu se afla pe spinarea unui cal.

Un porumbel îndoliat a găngurit. După ce și-a scos mânușile, Elm și-a vârât mâna în buzunarul tunicii, căutând alinarea familiară oferită de marginile de catifea ale Secerii lui.

S-a dus la ușa din față, apoi și-a pus mânușile la loc, materialul întinzându-se la încheieturile degetelor când și le-a strâns în pumn. Ușa părea străveche, cu urme de licheni adăpostite între pietre. Toată latura nordică a domeniului era acoperită cu mușchi și iederă, ca și cum pădurea ar fi târât Casa Hawthorn și mai mult în adâncurile ei, cu liane la fel de groase ca brațul unui bărbat încolăcite sinuos de jur-împrejurul șemineului.

Din moment ce avertismentul fusese trimis cu câteva zile în urmă, nu era nimeni în casă. Însă acest lucru nu l-a împiedicat pe Elm să-și lipească urechea de ușă și să asculte.

Nu a auzit nimic. Nici voci de copii, nici zăngănitul metalic al oalelor din bucătărie. Nici măcar lătratul unui câine. Casa

părea împietrită, ca și cum ar fi fost imobilizată de lujerii de verdeață răsăriți din ceață.

Destrierii au ajuns în urma lui și au descălecat la rândul lor.

— Sire? a spus Wicker.

Elm a deschis ochii și a expirat. Nu voia să fie el la comandă, dar Ravyn dispăruse, iar Jespyr rămăsese la Stone pentru a-l veghea pe Emory, lăsându-l pe Elm – iritat peste măsură – să îndeplinească porunca regelui și să caute rudele dispărute ale lui Elspeth Spindle.

— Casa e pustie, a bombănit printre dinți. Opal Hawthorn nu e nici pe departe o neghioabă. Ea și copiii ei nu s-ar fi întors în acest loc.

— Soțul ei părea să creadă că vor fi aici, a bombănit Gorse, al doilea Destrier.

Prințul a răsucit mânerul de alamă și a deschis ușa Casei Hawthorn în scârțâitul balamalelor ruginite.

— Tyrn Hawthorn ar spune orice ca să fie eliberat din temniță.

— Are Cărți, a precizat Wicker, fără să-și ascundă nemulțumirea. La cât se laudă, ai crede că bătrânul Tyrn ar fi întregit el însuși Pachetul.

— În acest caz, tot ce putem face e să-l lăsăm fără cele mai de preț comori ale lui. Percheziționați casa! Și repede, a adăugat Elm, aruncând un ochi peste umăr spre cer. Aș prefera să las norii în urmă.

Au cercetat mai întâi biblioteca – au golit rafturi, au scuturat tomuri vechi până când casa a început să miroasă a piele și a praf.

— Am găsit un Profet! a răcnit Gorse dintre rafturile de mahon.

Scoțându-și din nou mânușile, prințul și-a trecut un deget peste polița denivelată. A observat pietrele crăpate, dar mortarul rezista în continuare și nu exista vreun lăcaș secret

pentru a ascunde o Carte. A ieșit din bibliotecă și a început să urce scările. În nișele ovale erau mături de lumânări, fiecare piatră din perete adăpostind o umbră.

În prima cameră dinspre casa scării, haine, pături și o șosetă desperecheată fuseseră împrăștiate și aruncate pretutindeni. Două paturi înguste, două săbii de lemn. Elm bănuia că era dormitorul verișorilor mai mici ai lui Elspeth.

Următoarea încăpere avea o notă mai feminină. Prințul a zăbovit în prag și a inspirat aerul rece – miros de lână și parfüm de lavandă. O cuvertură acoperea patul, iar așternuturile nu erau motolite și aveau marginile trase sub saltea. Pe o măsută cu vopsea verde descojită a observat o lumânare. Lângă aceasta se aflau o oglindă ovală și, puțin mai jos, un pieptăn.

Printre dinții subțiri de lemn erau prinse câteva șuvițe lungi de păr negru.

— Nu a mai rămas nimic din ea aici! a spus o voce din spațiile lui Elm. Orice a luat Elspeth din acest loc, îl poartă la îndemână.

Elm a tresărit și, din instinct, și-a dus mâna la curea. Oțelul a șuiert pe hol și prințul s-a învârtit, îndreptând pumnalul spre posesoarea vocii.

A oprit atacul chiar înainte ca lama să atingă gâtul lui Ione Hawthorn.

Fata stătea în fața lui, îmbrăcată în alb ca o mireasă. Lungă și vaporosă, rochia îi ajungea până la podea. Curentul de pe hol i-a fluturat părul blond, iar când Ione l-a pironit cu privirea pe Elm, a strâns ușor din buzele ei roz, formând o întrebare căreia nu i-a dat glas.

Privirea i-a coborât spre pumnal.

— Prințe Renelm.

— Ce dracului cauți aici? s-a răstit Elm, cu mintea asaltată de gânduri și pieptul zguduitor de răsuflări sacadate.

— E casa mea. De ce nu ar trebui să fiu aici?

Lui Elm i s-a încleștat maxilarul. Și-a retras pumnalul, strecurându-l la loc în teaca de la curea.

— Arborilor, Hawthorn! Aș fi putut să teucid!

— Mă îndoiesc, a replicat ea, cu vocea la fel de ascuțită ca vârful unui ac.

Prințul și-a scotocit buzunarul în căutarea alinării familiare a Secerii. Nu-și mai folosise Cartea roșie de patru zile, din acea noapte de la Casa Spindle.

După ce fuseseră chemați Destrierii, iar Hawthorn, zdrobit și însângerat, cărat pe brațe, Ravyn îi pusese în lanțuri pe Erik Spindle și Tyrn Hawthorn. Jespyr plecase călare spre Casa Hawthorn pentru a o avertiza pe mătușa lui Elspeth, Opal Hawthorn, că veneau Destrierii. Și Elm – Elm bătuse de trei ori în Cartea Secerii și le constrânsese pe rudele rămase din familia lui Elspeth să fugă. Pe Nerium, mama ei vitregă, pe Nya și Dimia, surorile ei vitrege...

Și pe Ione Hawthorn, verișoara ei. Toate dispăruseră în noapte, fără să lase nimic în urmă.

Până acum.

Ione stătea în fața lui Elm, cu capul ușor lăsat pe spate, uitându-se la el cu ochii ei ageri, verzi-căprui. Îi amintea de un pergament nou. Fără cusur, plin de promisiuni. Efectul Cărții Fecioarei, care îl făcea pe posesorul ei să pară incredibil de nou. Prințului i se părea ciudat că fata folosea în continuare Cartea roz a frumuseții, deși era singură aici, în Casa Hawthorn, atât de departe de privirile iscoditoare ale curtenilor de la Stone.

S-a aplecat mai aproape, umbra lui înghițind-o complet.

— Nu ești în siguranță aici.

Fata a făcut ochii mari, dar, înainte să poată vorbi, în spațiile ei s-au auzit pași.

La capătul scării, Gorse s-a oprit subit, uitându-se fix spre Ione.